

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” /Titus 2,11/

Kedves Testvérem!

Az emberiség életében számos olyan pillanat volt már, amitől fogva az élet nem folytatódhatott ugyanúgy, mert egy felfedezés vagy egy esemény gyökereiben változtatta meg a világunkról, illetve önmagunkról való gondolkodásmódunkat. Minden túlzás nélkül mondhatom: a legfontosabb ezek közül a pillanatok közül az volt, amikor „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme – Jézus Krisztus személyében – minden embernek”.

Ahogy a sarkcsillag irányt mutatott az ókori hajósoknak, úgy segít bennünket is Jézus Krisztus születése, élete és megváltása az Istenről való helyes gondolkodásra. Jézus nélkül ugyanis mindent és annak ellenkezőjét is vallhatjuk Istenről. Jézus Krisztus személye teszi nyilvánvalóvá, hogy Isten valóban létezik, és nem pusztán mi találjuk ki, továbbá, hogy az Isten több, mint kozmikus erő, kozmikus intelligencia. Ő egy csodálatos lény, akinek szíve még akkor is telve van irántunk törődéssel, amikor mi azt gondolnánk, hogy elfordult tőlünk.

Isten a Szentírásban a szeretetre tanít bennünket, s ebben példát is mutat nekünk. Jézus Krisztus ugyanis nem távolról szemlélte az életünket és nem is tétlenül sajnálkozott rajtunk, hanem minden akadályon felülemelkedve közénk jött, hogy a kegyelmét kiáraszsa ránk.

Kedves Testvérem! Isten az Ő népének parancsba adta, hogy évről évre emlékezzenek meg azokról a pillanatokról, amikor különösen is átérték Isten szabadítását. Karácsony is évről évre így érkezik meg az életünkbe. Jézusra akar mutatni, s a Belé vetett hitünket akarja még jobban elmélyíteni. Ha ugyanis megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, akkor nem élhetünk enélkül. Kapaszkodj bele ebbe a kegyelembe – bármilyen élethelyzetben is vagy – azzal a hitvallással, hogy Ő irgalmas! Légy állhatatos, és ne ess kétségbe, ha nem azon nyomban jön a segítség! Tartsd mindig a szemed előtt, hogy „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”, így Neked is.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok áldott karácsonyi ünnepet!

Faragó Csaba lelkipásztor

*A szerkesztőség nevében áldott, békés karácsonyt,
boldog új évet kívánunk:*

Csáky Gyöngyi és Csáky István szerkesztők

Füle Lajos

Karácsony közeledtén

Karácsony közeledtén
valami jóleső feszültség
izgalma árad szerte bennem:
A tenni, a teremni-vágyás
meggazdagító kényszere.
Nincs aranyam, tömjénem, mirhám,
csak íme, e gyümölcsöző vágy,
e mindenkinek jót kívánó,
öröm-sarjasztó akarás.
Karácsony örök Gyermeke,
eljött és jövő Messiasunk!
Ó, add, hogy adni tudjak,
Hogy életemnek értelme legyen!

Tovább fiatalodott a 100 éves Parókia épülete

Az évek óta tartó építkezést – Isten gondoskodó szeretetének köszönhetően – ebben az évben is folytathattuk a lelkészlakás átalakításával, felújításával.

A több mint százéves épületben kialakított lakás állapota és szobabeosztása egy háromgyerekes család számára egyre több problémát jelentett. Presbitériumunk úgy határozott, hogy – élve az elnyert pályázati forrás és az önkormányzattól kapott támogatás lehetőségével – hozzákezd a lelkészlakás átalakításához, felújításához. Új lakásbeosztásra kértünk javaslatot egy építész tervezőtől, majd a lelkészcsaláddal egyeztetve készült a végleges átalakítási terv. Mindenki által ismert az építőipari kapacitás túlerheltsége, így nagyon nehezen találtunk kivitelezőt.

A munkát úgy tudtuk elkezdni, hogy a lelkészcsalád kiköltözött, bútoraik, személyes holmijaik a hittanteremben, az ifjúsági házban és minden más, erre alkalmas helyen lettek elhelyezve.

Első lépésként a régi korhadt, dohos padlót és az alatta lévő homokot kellett eltávolítani. A bontás után döbbenünk rá, hogy milyen egészségtelen a lakás. A megbontás során derült ki, hogy az eredetileg tervezett költségek nem elégségesek, így a gyülekezet adakozását kértük. Gyülekezetünk átértézte a munka fontosságát, és – Istennek hála – megindult a rendszeres és egyedi adakozás.

A felújítás, átalakítás során az alábbiak valósultak meg:

- Megújult az öreg épület teljes tetőszerkezete. A régi, masszív gerendázatra adományként új cserepek kerültek. Isten áldja meg az adományozót és családját!
- A padlás energiatakarékosági célból hőszigetelő réteget kapott.
- A régi ereszcatornákat újakra cseréltük.
- A belső falak elbontása után hangszigetelt gipszkarton falakból egy öttagú család lakhatásának megfelelő szobabeosztást alakítottak ki a kivitelezők.
- A régi padlózat helyén víz- és hőszigetelt aljzat van.
- A bejárati ajtót új helyre építették át.
- Közös légtérű nappali és étkező lett kialakítva.
- Három szoba és egy vendégszoba áll a család rendelkezésére.
- Az eredeti nyílászárók helyett hőszigetelt műanyag ablakok és erkélyajtó került beépítésre.
- A szobák új laminált padlót, a többi terület járólapos borítást kaptak.
- Új fürdőszoba lett kialakítva zuhanykabinnal és szerelvényekkel, a konyha és a vizes helyiségek szükséges felületeit csempe borítja.
- Megújult a víz- és fűtőhálózat.
- Padlófűtés és új radiátorok biztosítják a lakás fűtését.
- Az igényeknek megfelelően átalakult az elektromos hálózat is.

Az építkezés teljes ideje alatt Szertics Zoltán testvérünk koordinálta, felügyelte a munkákat, és szükség esetén megtette a kritikai észrevételeit a kivitelezők felé. Isten áldja meg őt és családját áldozatkész munkájáért! December elején az elköltözés során sok próbát megélt lelkészcsalád visszaköltözhetett a felújított parókiára. Az épület külső hőszigetelésére a rossz időjárás miatt csak a jövő év elején kerülhet sor.

Köszönjük testvéreinknek a több mint kétmillió forint adományt, ami nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy ezt a munkát elvégezhettük. Köszönjük az építkezésért elmondott sok-sok imát.

Áldott legyen a mi Urunk, aki ebben az évben is megsegített bennünket az építkezésünkben!

Az Úr Isten legyen továbbra is gyülekezetünk őriző pásztora!

Nagy András
gondnok

Lelkészfeleségek tegnap és ma

Mindig nagy öröm számunkra, ha fiatal párokat látunk megállni az Úr asztala előtt, akik Isten áldását kérik házasságukra. Ilyen, különösen is megható esemény részesei lehettünk októberben, amikor beosztott lelkészünknek, Korós Tamásnak és feleségének, Dobos Fanninak a fogadalomtételét hallhattuk. A köszöntések egyikében megragadta figyelmem a következő mondat: „A lelkész egész családjával szolgál.” Mivel Fanni még igen fiatal, felmerült bennem a kérdés: vajon tudja-e, mit jelent mindez, vajon felkészült-e a lelkészfeleség szerepére? Vannak-e mintái, példaképei, tanácsadói?

S vajon milyen tapasztalatokkal szolgálhatnak erről gyülekezetünk különböző generációinak lelkészfeleségei? Ennek próbáltam utánajárni.

Elsőként Vörös Benőné nagytiszteletű asszonyt, Vera nénit kérdeztem, akit nemrég köszöntöttünk 90. születésnapja alkalmából:

Nekem nem volt világi hivatásom, így minden időmet a családomnak és a gyülekezeti élet segítségének szentelhettem. Gyerekkoromtól kezdve tanultam zongorázni, s énekelni is elég jól tudtam. Így szinte egyértelmű volt, hogy kántorként segítsen a férjem munkáját. Játszottam az orgonán és vezettem az éneklést a különböző gyülekezeti alkalmakon. Esküvőkre sokszor külön kérték, hogy szólóban is énekeljek.

Ezenkívül főként a lelkészi irodában végeztem adminisztrációs feladatokat, s természetesen részt vettem a különböző gyülekezeti munkákban is, mint például az asszonytestvérekkel közös tésztagyűrások, ajándékcsoomagolások. Mindig jó volt a kapcsolatom a gyülekezettel.

Második megkérdeztem Ilonka néni, Faragó Tiborné nagytiszteletű asszony, akinek az élete szinte nyitott könyv a gyülekezet számára, olyannyira összefonódott annak életével: Minderről a tőle megszokott szerénységgel és alázattal beszélt:

Nekem elsősorban az volt fontos, hogy jó anya és jó háziasszony legyek. De nem tehettem meg, hogy csak ez legyen a hivatásom, mert egy keresetből nem tudtunk volna megélni. Az első négy gyermekem születésének idején még GYES sem volt, csak később, amikor Csaba és Tamás született. Ekkor már persze jobban bekapcsolódtam a gyülekezeti életbe is, s több mindenben tudtam férjem segítségére lenni: távollétében intéztem az ügyeket a lelkészi hivatalban, az asszonytestvérekkel együtt készítettük a karácsonyi csomagokat a gyerekeknek és gyúrtuk a tésztát a ceglédi gyermekothonnak. Ha szeretetvendégséget csináltunk egy-egy alkalomra a gyülekezetben, főztem a teát egy hatalmas fazékban. A lelkészkeri értekezletek pedig mindig az én asztalomnál zajlottak. Mindebből látszik,

hogy főképp háziasszonyi szerepem volt, amihez még az is hozzátartozott, hogy vasárnap már hajnalban sepregettem a templom előtt, illetve, hogy rendben tartottam a virágoskertet is. A gyülekezet tagjait jól ismertem, hiszen minden bibliaórán és gyülekezeti alkalmon részt vettem, s oszlopos tagja voltam az énekarnak is. Később, mikor a gyerekek már felnőttek, elkísértem férjem a családlátogatásokra, ha csak tehettem. Szívemen viseltem – s viselem ma is – a testvérek sorsát, s a magam eszközeivel igyekszem segíteni, ahol tudok. Leginkább imádsággal és azzal, hogy meghallgatom a panaszokat.

A következő generációt Faragóné Sárdy Emőke nagytiszteletű asszony képviseli. Azt tapasztaljuk, hogy ő nagyon aktívan részt vesz a gyülekezeti élet szervezésében: hittant tanít, női bibliatanulmányozó kört vezet, tolmácsol az angol nyelvű igehirdetéseken,

idegenvezetést tart a gyülekezeti kiránduláson, és még sorolhatnám a számtalan programot, amit szervez. Azt gondolnánk, hogy első perctől kezdve tudatosan készült erre a feladatra.

Pedig nem így volt – válaszolja kérdéseimre Emőke. Elméletileg tisztában voltam vele, hogy mit jelent lelkészfeleségnek lenni, de hogy a gyakorlatban ez mivel jár, azt el sem tudtam képzelni. Korábbi tapasztalatom, mintám a saját családomban nem volt, de később Ilonka nénitől láttam, hogy jelen van az alkalmakon, láttam, ahogyan vendégül lát más lelkészeket, s például ez utóbbi nekem a mai napig minta. Ugyanakkor az én helyzetem egészen más: egyrészt azért, mert ifis korom óta benne vagyok a gyerekszolgálatban, s hamar felfedeztem, hogy itt sokkal jobban érzem magam, mint a tanult szakmámban. Másrészt már az esküvőnk előtt nagy várakozással voltam a közös életünket illetően, mert tényleg odaszánt hívőként vágytam arra, hogy társa legyek a férjemnek abban a szolgálatban, amit vele együtt végezhetek.

S mikor döntöttél úgy, hogy ennek a közös munkának
(folytatás a 4. oldalon)

(folytatás a 3. oldalról)

az érdekében újabb főiskolai képzésbe kezdesz, újratervezed a szakmai pályafutásod is?

Valójában már akkor éreztem, amikor megtértem – s ez még a házasságkötésünk előtt, főiskolás koromban volt –, hogy nem a gazdaság és a pénzügy az én világom, de lediplomáztam, s a gyerekek születéséig dolgoztam is a szakmámban. Igazából akkor kerültem a helyemre, amikor ez a váltás megtörtént: amikor a gyerekek mellől a gyülekezeti szolgálatba már többféle módon be tudtam segíteni (baba-mama kör, lelki anyaság kör, táborok, angol nyelvű istentiszteletek, bibliaórák, stb.). Később az Úr Csabát arra az elhatározásra juttatta, hogy a hittanoktatói képzés elvégzésére bátorítson, és ezáltal az Isten engem új pályára állított. Ez idő alatt lettem a gyülekezet hivatalos alkalmazottja is: lelkipásztori asszisztens félállásban. Lediplomázva nagy lelkesedéssel kezdtem hozzá az iskolai hittanoktatásnak - itt aztán értek az első csalódások is. De az Úr mindig újabb lehetőségeket is teremt: tavaly például a női bibliatanulmányozó kört helyezte a szívemre, ahol újra olyan dolgot csinállok, ami a felnőtt gyülekezetről szól, s ahol újból ott van a lelkesedés.

Csaba mondta azt Korsós Tamás esküvőjén, hogy a lelkész az egész családjával szolgál. Ez nálatok valóban így van, hiszen nemcsak te állsz ebben a szolgálatban a férjed mellett, hanem a lányaitok is. Nem teher ez olykor nekik? Sikerül meghúzni a határvonalat a gyülekezet érdekei és a családi élet érdekei között?

Szerintem Csaba ebben kezdettől fogva elég következetes volt, s a mi gyülekezetünk igazán megérett és tapasztalt, amennyire lehet, tiszteletben tartja a magánéletünket. A gyerekeink számára teljesen természetes az, hogy a vasárnapi istentiszteleteken ott legyenek. Ami viszont valóban terhet jelent, hogy nekünk mindig, mindenütt ott kell(ene) lenni, s a családi ünnepeink sokszor amiatt tolódnak vagy maradnak el, mert egy-egy gyülekezeti esemény élvez elsőbbséget. Ilyen értelemben valóban kisebb a magánszféránk, mint másnak, de a gyerekeink ezt talán nem érzik, hiszen ebben nőttek fel, s ők is szeretik a gyülekezetet.

Végül pedig Korsós Fannit, beosztott lelkészünk ifjú feleségét faggattam:

Hívő, református családba születtél?

Igen, bár édesanyám csak nem sokkal Szigetszentmiklóásra való költözésünk után jutott hitre. Kezdetben édesapám református hite miatt kezdtünk az ottani templomba járni, melynek gyermekalkalmait én nagyon szerettem. Később édesanyám is megtért, és onnantól kezdve a gyülekezet rendszeres és

oszlopos tagjai lettünk. De már korábban is sokat hallottam tőlük Istenről, néha olvastak nekem egy gyermekbibliából és megtanítottak imádkozni is. Tehát valóban „belenőttem” a reformátusságomba.

Tamással való találkozásod nyilván az Úr akarata szerint történt, s feltételezem, hogy gyülekezeti eseményhez köthető.

Igen. A REFISZ (Református Fiatalok Szövetsége) nyári táborán ismerkedtünk meg, majd amikor Tomi Szigetszentmiklóásra látogatott az ifisek egy közös programjára, felfigyelt rám, és elkezdtünk az interneten keresztül, a Facebookon beszélgetni egymással. A beszélgetések alatt egy szimpatikus, értelmes és különleges személyt ismertem meg Tomiban, így első randevünk után hamar elmélyült a kapcsolatunk és elköteleződünk egymás iránt.

Tisztában voltál vele, mikor igent mondtál, hogy mit fog jelenteni lelkészfeleséggént élni az életed?

Eljegyzésünkig nem igazán gondoltam bele, mit is jelent ez a szerepkör, bár már addigi kapcsolatunk alatt is tapasztaltam ennek nehézségeit és áldásait is. Ám miután kimondtam az igent, elkezdtem komolyabban foglalkozni a témával. Példa volt ebben számomra szigetszentmiklósi gyülekezetem lelkészének felesége, akinek életét, tevékenységét ismerhettem, s személyes beszélgetésünkben ő maga készített fel engem erre a szerepre; láthattam ennek az életfeladatnak az áldásait, s jó tanácsokkal látott el engem, hogy a lehetséges buktatókat el tudjam kerülni.

Úgy tudom, hogy tanítónőnek készülsz, mégpedig a Nagykörsi Református Tanítóképző Főiskolán.

Ez volt ugyan az eredeti tervem, de éppen ez az új helyzet késztetett arra, hogy irányt változtassak, így ettől az évtől kezdve hitoktatói szakon tanulok, ami egy egészen más jellegű képzés, s jobban megfelel a céljaimnak: munkámmal, hivatásommal is szeretnék majd a férjem mellett állni. Nem vágyom saját karrierre, és ebből a szempontból talán elég régimódi vagyok. Sokkal fontosabb számomra, hogy férjem, a családom – és ezáltal is Isten dicsőségét szolgáljam. Hiszem, hogy az Úr ezt az utat készíti el számomra.

Köszönöm mind a négy lelkészfeleségnek, hogy megosztotta velünk gondolatait, s hogy szolgálatukkal a gyülekezet közösségét építik. Isten áldása legyen életükön, szolgálatukon!

Szadainé Somogyi Erika

Jókai Mór:

Melyiket a kilenc közül?

Élt egyszer egy szegény csizmadia itt ebben a nagy Pestvárosban, aki semmiképpen sem tudott a mesterségéből meggazdagodni. Nem azért, mintha az emberek összebeszéltek volna, hogy ezentúl ne viseljenek csizmát, nem is azért, mintha a magisztrátus megparancsolta volna, hogy ezentúl a csizmákat fele áron kell adni, munkát is jól csinált a jámbor, maguk a vevők panaszolkodtak, hogy nem bírják elszaggatni, amit ő egyszer megvarr: volt is dolgoztatója elég, fizettek is becsülettel, egy sem szökött meg kifizetetlen árjegyzékkel, és János gazda mégis – mégis – nem tudott zöldágra jutni, ahogy németül mondják, sőt nemnéha közel volt hozzá, hogy akármiféle száraz ágat jó-nak találjon arra, hogy onnan nézegessen le. – Hanem persze ez csak szóbeszéd volt nála; János gazda igaz keresztyén ember volt, s keresztyén ember nem akasztja fel magát, akármilyen szorongatott állapotban legyen is.

Azért nem tudott tudniillik semmi gazdagságra jutni János mester, mert másfelől az Isten olyan különösen megáldotta, hogy minden esztendőben rendszerint született neki egy gyermeke, hol egy fiú, hogy egy leány, és az olyan egészséges volt, mint a makk.

– Ó, én uram Istenem! – sóhajtozék gyakran János mester minden újabb számnál, amint lőn hat, lőn hét, lőn nyolc; mikor lesz már e hosszú sor után punktum? Egyszer azután eljőve a kilencedik; az asszony meghalt, és azután ott volt a punktum.

János mester egyedül maradt a kilenc gyermekkel a világon.

– Hej, sok van azzal mondva.

Kettő, három már iskolába járt, egyet, kettőt járti kellett tanítani, másikat ölben hordozni, kit etetni, kinek pépet főzni; emezt öltöztetni, amazt megmosdatni és valamennyire keresni! Bizony édes atyámfiai, ez nem csekély hivatal: próbálja csak meg valaki. Mikor cipőt kellett szabni, egyszerre kilenc cipő! mikor kenyeret kellett szelni, egyszerre kilenc karéj! mikor ágyat kellett vetni, egyszerre az ajtótól az ablakig az egész szoba ágy, tömve, dugva apróbb, nagyobb, szöske, barna, emberforma fejekkel!

– Ó, én uram és Istenem, de megáldottál engemet; – sóhajtozék magában elégszer a jámbor kézműves, mikor éjfélen is túl ott ütötte a mustával a talpat a tőkénél, hogy ennyi lélek testét táplálhassa, s hurítgatta hol egyiket, hol másikat, a ki álmában rosszul viselte magát. Kilenc biz ez, egész kerek kilences szám. No de hála érte az úristennek, még nincsen ok a panasza; mind a kilenc egészséges, jó erkölcsű, szép is, jó is, épkézlábbal és gyomorral megáldva; s inkább kilenc darab kenyér, mint egy orvosságos üveg, inkább kilenc ágy egymás mellett, mint egy koporsó között; az úr Isten őrizzen meg tőle minden érzékeny apát, anyát, még akinek nyolc marad is, ha egyet elvesznek belőle. Nem is volt János mester gyermekeinek semmiféle szándékuk a meghalásra; az már el volt végeztetve, hogy ők mind a kilencen keresztül dolgozzák magukat az életen, s nem engedik át helyüket senkinek; nem ártott azoknak sem az eső, sem a hó, sem a száraz kenyér.

Egy karácsonyestén János mester későn tért haza a nagy szaladgálásból, mindenféle kész munkákat vitt haza, kevés pénzcsekét szedett be; ami ismét a mesterségéhez, meg a napi szükségek fedezésére kellett. Hazafelé futtában minden utcaszegleten látott aranyos, ezüstös báránnyakkal, cukorbabákkal rakott asztalokat, amiket jámbor kofák árulgatnak olyan gyermekek számára, akik magukat jól viselik; meg is kérdik elébb, hogy a rossz gyermekeknek ne adjanak el belőle; János mester egy-egy helyen meg is állt: talán venni kellene belőle? micsoda? mind a kilencnek? Az sok volna. Egynek vegyen? Hogy a többi azután irigykedjék rá. Nem; majd ad ő nekik más karácsonyi ajándékot, szépet is, jót is, ami el sem törlik, el sem kopik, s aminek valamennyi örülhet, mégsem veheti el a másiktól.

– No gyerekek: egy, kettő, három, négy; mind itt vagytok, – szólt, haza érkezve kilencfejű családja körébe. – Tudjátok-e azt, hogy ma van karácsonyestéje? Ünnepe ám ez. Nagyon öröndetes ünnepe. Ma este nem dolgozunk semmit, hanem örülünk valamennyien.

A gyerekek úgy örültek annak, hogy ma örülni kell, majd felvették a házat.

– Megálljatok csak, hát még ha megtanítalak benneteket arra a nagyon szép énekre, amit én tudok. Nagyon szép éneket tudok ám; erre a napra tartogattam, karácsonyi ajándéknak!

Az apróságok nagy zsvajjal kapaszkodtak apjuk ölébe, nyakába; majd lehúzták azért a szép énekért.

– No! mit mondtam! Ha jól viselitek magatokat. Aztán szépen sorba kell állni. Így ni, amelyik nagyobb, előbbre, amelyik kisebb, hátrább.

Úgy szépen sorba állította őket, mint az orgonasípokot. A két legkisebb az apa térdére és karjára jutott.

– Már most csendesség! Majd én előbb elénekelem: ti pedig majd aztán utánam.

Azzal komoly áhitatos képpel, levéve zöld sipkáját fejről, elkezdé János mester azt a szép hangzatos éneket, ami így kezdődik: „Krisztus urunknak áldott születésén...” . A nagyobb fiúk és leánykák az első hallásra megtanulták a dallamot, több baj volt a kisebbekkel, azok mindig félrevitték a dalt, s ki-kimentek a taktusból, végre mindnyájan tudták azt, s az volt aztán a nagy öröm, mikor mind a kilenc egyszerre vékonyan és vékonyabban zengedezé azt a szép dalt, amit maguk az angyalok énekeltek azon az emlékezetes éjszakán, s talán még most is énekelnek, amidőn ilyen szép kilenc ártatlan lélek őszinte örömeinek harmóniás hangja kéri onnan felülről a visszhangot tőlük?

(folytatás a 6. oldalon)

Bizonyára a gyermekek énekének örülnek ott fenn a mennyben. Hanem annál kevésbé örülnek odafenn az első emeleten. Ott egy gazdag nőtelen úr lakik, egymaga kilenc szobában: egyikben ül, a másikban alszik, a harmadikban pipázik, a negyedikben ebédel; ki tudná, mire használja a többit? Ennek sem felesége, sem gyermeke, hanem van annyi pénze, hogy maga sem tudja, mennyi?

Ez a gazdag úr éppen nyolcadik szobájában ült ez este, és azon gondolkodott, hogy miért nincs az ételnek íze? miért nincs a hírlapokban semmi érdekes? miért nincs e nagy szobákban elég levegő? miért nincs a ruganyos ágyban csendes álom? amidőn János mester földszinti szobájából elkezdett előbb lassan, aztán mindig erősebben hangzani föl hozzá ama vidámságra ösztönző ének. Eleinte nem akart rá ügyelni, hogy majd vége szakad, hanem a mikor már tizedszer is újra kezdték, nem állhatta tovább a dolgot. Összemorzsolta kialudt szivarát, s lement maga hálókabátban a csizmadia szállására. Éppen végezték azok a verset, amint benyitott hozzájuk, s János mester egész tisztelettel kelt fel a nagy úr előtt háromlábú székéről.

– Kend János mester a csizmadia, ugye? – kérdé tőle a gazdag úr.

– Igenis szolgálatjára, nagyságos uram, parancsol egy pár fénymázás topánkát?

– Nem azért jöttem. De sok gyermeke van kendnek.

– Van biz, nagyságos uram, kicsiny is, nagy is. Sok száj, mikor evésre kerül a dolog.

– Még több száj, mikor énekelnek. Hallja kend János mester, én kendet szerencsés emberré akarom tenni. Adjon nekem egyet ide a gyermekei közül, én azt fiammá fogadom, felneveltetem, eljár velem utazni külföldre, lesz belőle úr, a többieket is segítheti.

János mester szörnyű szemeket meresztett erre a mondásra; nagy szó volt az! egy gyermeket úrrá tenni. Kinek ne ütne ez szeget a fejébe?

– Hogyne adná? Persze, hogy odaadja! hiszen az nagy szerencse.

– No válasszon kend közülök hamar egyet; aztán menjünk. – János mester hozzáfogott a választáshoz:

– Ez a Sándorka. No ezt nem adom. Ez jól tanul; ebből papnak kell lenni; a második: ez leány, leány nem kell a nagyságos úrnak; a Ferencke: ez már segít nekem a mesterségben, enélkül nem lehetek el; a Jánoska: lám, lám, ez meg a nevemre van keresztelve, nem adhatom oda; a kis Józsi: ez meg egészen az anyja formája, mintha csak őtet lát-nám, ez ne lenne többet a háznál? No most megint leány következik, ez semmi; azután itt van a Palika. Ez volt az anyjának legkedvesebbje; ó, szegény asszony, megfordulna a koporsójában, ha ezt idegennek adnám; no ez a kettő meg még nagyon kicsiny, mit csinálna velök a nagyságos úr?

Úgy járt, hogy már a végére ért, még sem tudott választani. Azután alulról kezdte felfelé; de csak az lett akkor is a vége, hogy ő bizony nem tudja melyiket adja oda, mert ő valamennyit szereti.

– No porontyok! válasszatok magatok; melyitek akar elmenni, nagy úr lenni, kocsiban járni? szóljatok no; álljon elő, aki akar.

A szegény csizmadia majd elfakadt már sírva, ahogy ezt mondta; a gyerekek azonban e biztatás alatt apródonkint mind a háta mögé huzódtak; ki kezét, ki lábát, ki bőrkötényét fogta meg apjának, úgy kapaszkodott bele, s bujt a nagy úr elől. Utoljára János mester nem állhatta tovább, odaborult közéjük, átnyalábolta valamennyit, s elkezdett a fejükre sírni, azok pedig vele együtt.

– Nem lehet, nagyságos uram, nem lehet. Kérjen tőlem akármit a világon, de gyerekeimet egyiket sem adhatom senkinek, ha már az úr Isten nekem adta őket.

A gazdag úr azt mondta rá, hogy ő lássa, hanem hát legalább annyit tegyen meg a kedvéért, hogy ne énekeljen többet gyermekeivel ide alant, s fogadjon el tőle ezer pengőt ezért az áldozatért. János mester soha még csak kimondva sem hallotta ezt a szót „ezer pengő”, és most a markába nyomva érzé. A nagyságos úr megint felment a szobájába unatkozni, János mester pedig nagyot bámult azon az ismeretlen alakú ezer forintos banknótán, s azután elcsukta azt félelmesen ládjába, a kulcsot zsebébe tette és elhallgatott. Hallgatott az apróság is. Nem volt szabad énekelni. A nagyobb gyerekek mogorván kuporodtak le a székre, a kisebbeket csitítgatva, hogy nem szabad énekelni; a nagy úr odafenn meghallja. Maga János mester hallgatva járt fel s alá a szobában, s gorombán kergette el magától azt a kis porontyot, aki feleségének kedvence volt, mikor odament hozzá, s arra kérte, hogy tanítsa meg őt újra a szép énekre, mert már elfelejtette.

– Nem szabad énekelni.

Azután leült duzzogva a tőkéhez, elkezdett buzgón szabdalni; addig faragott, addig szabdalt, míg egyszer azon vette észre magát, hogy maga is el kezd dudolni: „Krisztus urunknak áldott születésén”. Először a szájára ütött, hanem azután megharagudott, nagyot ütött a mustával a tőkére, kirugta maga alól a széket; kinyitotta a ládát, kivette az ezer forintost, s futott fel az emeletre a nagyságos úrhoz.

– Nagyságos jó uram! instálom alássan, vegye vissza a pénzt, hadd ne legyen enyim, hadd énekeljek én, mikor nekem tetszik; mert az több ezer forintnál.

Azzal letette az asztalra a bankót s nyargalt vissza az övéihez, sorba csókolta valamennyit, sorba állítá orgonasíp gyanánt, közéjük ült alacsony székére, s rákezdék tiszta szívből újra: „Krisztus urunknak áldott születésén.” S olyan olyan jó kedvük volt, mintha övék volna az a nagy ház. Akié pedig volt az a nagy ház, nagy egyedül járt kilenc szobáján keresztül, s gondolkodott magában, hogy vajon mi örülni valót talál más ember ebben a nagy unalmas világban.

Hogyan tovább, gyülekezeti tábor?

Semmi sem gazdagította meg úgy a gyülekezeti életünket az elmúlt évtizedben, mint a nyaranként megrendezett gyülekezeti tábor. Évről évre nagyszerű volt átélni, hogy közösségünk minden korosztálya – a csecsemőtől egészen a nyugdíjasokig – az együtt töltött néhány napban egy nagy családdá formálódik.

Az évek során több helyszínen is voltunk, de leginkább a jászárokszállási Palóc Kemping nőtt a szívünkhöz. A kemping elhelyezkedése, felépítése, környezete és viszonylag alacsony árai évről évre elfogadható kompromisszumot jelentettek gyülekezetünk számára. A 2018-as évben sajnos nem tudtuk a tábor szolgáltatásait igénybe venni. Ennek legfőbb oka az volt, hogy a kemping annak ellenére nem tartotta fenn számunkra a tervezett időben a szálláshelyet, hogy a 2017-es táborozás végén jeleztük erre az igényünket. Ezen felül az árak is jelentős mértékben (kb. 40%-kal) megemelkedtek.

Sajnos mindez olyan későn derült ki, ami lehetetlenné tette egy másik helyszín keresését, ezért a 2018-as évben csupán egy gyülekezeti hétvégét rendeztünk a Sion Hegye Református Konferencia-központban – Tahitótfaluban – szeptember 21-23. között. A helyszín kiválasztásakor abban reménykedtünk, hogy később a nyári gyülekezeti táborokat is itt tarthatjuk majd. A hétvége alatt kiderült, hogy a tábor területén levő jelentős szintkülönbségek a nehezen mozgó, idősebb testvéreink számára óriási problémát jelentenek, ezért más táborhely után kell néznünk. Az eredmény kiábrándító volt! Az egyházi konferencia-központok évekre előre foglaltak, és gyakorlatilag csak akkor lehet bárhova bekerülni, ha valamelyik állandó résztvevő lemondja a foglalását. A piaci alapokon működő táborhelyeknél azt tapasztaltuk, hogy 100 fő körüli létszámra már 9-10 hónappal előre is nagyon nehéz szabad helyet találni a nyári csúcson idején. További nehézség, hogy bár – a nagyobb létszám miatt – legtöbbször sikerült a listaáraknál kedvezőbb feltételeket kapnunk, ezek az árak csak akkor lettek volna tarthatók, ha

- egyfelől 5-6 hónappal a rendezvény előtt foglalót fizetünk,
- másfelől tényleg megvan a szükséges (általában min. 90 fős) létszám.

Ilyen feltételekkel azonban csak akkor lehet egy táborhelyet a szükséges időben lefoglalni, ha a résztvevők többsége 2018 végén elkötelezi magát (anyagi felelősséget is vállalva) a részvétel mellett. Gyülekezeti programjainkban rendszeresen tapasztaljuk, hogy a testvérek leginkább az utolsó pillanatban jelentkeznek, ezért ezt az opciót nem tudtuk felvállalni. *(Nagy könnyebbséget jelentene, ha ezen a hozzáálláson közösségünk a jövőben változtatni tudna.)*

Az elmondottak miatt a gyülekezeti táborunkat 2019-ben kisebb (80-fős) létszámban gondolkodva tavasszal és ősszel egy-egy hétvége keretében szeretnénk tartani.

Hálásak vagyunk mindazért, amit az Úr Isten ezeken a táborokon keresztül elvégzett közöttünk, s reméljük, hogy megtaláljuk az Úr Istentől elkészített módját a folytatásnak.

Nagy Gábor missziói gondnok

Faragó Csaba lelkipásztor

Diakónia – Szeretetszolgálat – Misszió

Krisztus Afrika forró szívében – Zambia

Beszámoló a Molnár Mária Külmisziói Alapítvány missziói napjáról (2. rész)

Az augusztusi missziói nap másik magyar előadója **Dr. Keszti Krisztina** orvos-misszionáriusnő volt, aki 2006 óta szolgál a zambiai Mungwiban. Az ő gondolatain, levelein keresztül bepillantathatunk munkájába, hivatásába.

Zambia keresztény és békés népnek vallja magát, erre büszkék és értéknek tekintik. 72 törzs él az

országban, ebből hét nagyobb és befolyásosabb. A 2016-os választásokat megnyert elnök gyakorló keresztény, és országának is ezt az utat kívánja.

Krisztina több területen is szolgál a zambiai emberek között. 11 éve **orvosként** Mungwiban, a klinikán. Ennek az egészségügyi központnak ő az első és egyetlen orvosa, így igen sok feladat hárul rá. A gyógyítás mellett az egészségügyi dolgozók továbbképzését is végzi, valamint a betegek között az egészségügyi felvilágosítást, ami nagyon fontos. „Annak, hogy itt vagyok még a klinikán, sok év óta egyedüli **misszionáriusként**, az a magyarázata, hogy Isten többször is megerősített: egyelőre még itt szeretne látni. Az Ő gyengéd szeretete, bátorítása újra meg újra továbbsegített. Nem könnyű helytállni, kitartani, ugyanakkor itt egy orvos sokkal inkább átéli annak valóságát, hogy Isten az, aki a gyógyulást adja. A szűkös keretek, csekély lehetőségek ellenére a betegek sokkal hamarabb gyógyulnak, mint odahaza. A klinika missziói munkaterületet is jelent. Egyre több lehetőség van a **betegek közötti lelki szolgálatra**. Bizonyosan segítség az is, hogy sokkal jobban beszélem már a bamba nyelvet. A bamba nyelven elmondott imádság hídként szolgál és lehetőséget ad a beszélgetésre. Férfiakat is vizsgálok, kezelek, így van lehetőségem Bibliát adni a

kezükbe, beszélgetek velük lelki dolgokról, és beszélek nekik Jézusról. Ez, a klinikán kívül, ebben a kultúrában elképzelhetetlen lenne.

Amikor odahaza voltam, valaki nagyon szép, ablaküvegre rakható karácsonyi dekorációt adott, mintaként, hogy aztán itt a gyerekekkel majd elkészítsük. Örömmel hoztam el.

Már Zambiában voltam, amikor hirtelen eszembe jutott, hogy akinek készülné, olyan házban élnek, ahol nincs ablak. Valami hasonló történt a beindított **evangéliumi kölcsönkönyvtárral** is. Csak a klinikán működik. A keresztény könyveket, a bamba nyelvű Bibliákat

kiviszik, de vissza már nem hozzák. Itt meg kell tanítani, hogy hogyan bánjanak a könyvvel. Örömmre szolgál, hogy a klinikán a nővéreknek is tudok könyveket adni.”

Krisztina a környező falvakban **gyerek bibliaórákat tart, kirándulásokat, többnapos táborokat szervez, valamint helyi munkatársakat készít fel a gyülekezeti munkára**. „A gyülekezetekben vannak konferenciák, bibliatanulmányozó összejövetelek, viszont nincsenek **közösségek**, ahol a tagok gyakorlati, személyes segítséget kaphatnának és növekedhetnének a hitben. Az itteni kulturális szokások is nagy hátrányt jelentenek. Összetartó erőt, segítséget jelentene egy család számára a házi családi áhítat. A kultúrából adódóan ez is nagy kihívás, mert szülők és gyermekek nem ülnek le együtt enni. Kedvesek és nyitottak, de mélyebb lelki kérdésekben zárkóztak. Még keresztény férj és feleség között sincs ilyenformán működő egység. A férfi magasabb rendű, mint a nő, és a házasságban sem számít igazi lelki társnak. Arra gondoltam, hogy nyitás, továbblépés lehetne, ha a kölcsönkönyvtárakat ilyen házi alkalom formájában lehetne átszervezni, amelyek idővel kis házi körökként működhetnének.

Az itteniek készek arra, hogy vasárnaponként 10-15 kilométert is gyalogoljanak azért, hogy az Isten házába menjenek. **A gyülekezetben az özvegyasszonyok** különösen is közel állnak a szívemhez! Ebben a kultúrában özvegynek lenni különösen nem könnyű! Amikor a férj meghal, a rokonok eljönnek, és a temetés után a gyerekeket szétosztják a családok között. Az özvegnél is marad gyerek. A holmit pedig elviszik. Teljesen kisemizik az özvegyet. Nem véletlen, hogy Isten olyan gyengéd szeretettel fordul az árvák és özvegyek felé és lesz Atyjuk, pártfogójuk.”

Krisztina **rendszeresen szolgál a gyerekek és a tinédzserek között is**. Minden évben augusztusban tartja Mungwiban a vasárnapi iskolások csendeshétét. „Az igehirdetést, amelyet én végeztem, bembául kellett tartani, így a felkészülés sokkal több erőt, időt igényelt, de az itteni gyerekek csak ezen a nyelven beszéltek. Hiszem, hogy valamit

megértettek Isten szeretetéből, mert azt kérték, hogy legközelebb a csendeshét egy hónapig tartson. Ők hazamentek, én pedig imádsággal kísérem tovább az életüket.”

(folytatás a 9. oldalon)

A missziói napon Dr. Keszi Krisztina arról is beszélt, hogy mire tanította őt Isten a zambiai évek alatt. **„A misszionárius életformához** hozzátartozik, hogy meg kell tanulni gyorsan alkalmazkodni a változásokhoz. A klinikán és a gyülekezetben a sok változás közben a stabilitást az adja, hogy Isten mindig jelen van, Ő nem változik! Az Úr Jézus elküld bennünket a szolgálatba, és ígéretéhez híven velünk van. Miközben másoknak szolgálunk, a mi életünket is formálja, változtatja. Nem könnyű az európai embernek a napi káoszban, szervezetlenségben dolgozni, helyt állni. Megtanultam, hogy a frusztráló, nehéz körülmények között is a hálaadás a megoldás. Idővel a szívemben egyre nagyobb lett a hála és békesség elsősorban azért, hogy Istent szolgálhatom itt és ilyen körülmények között. Mert Őt szolgálni kegyelem és tisztesség, bárhol is legyen az a hely... Megtanultam, hogy maradjak Őbenne. Ne engedjem, hogy a derű, az öröm, a békesség a napi teendők között eltűnjön a szívemből. Ne emberekre, körülményekre nézzek, ne bosszankodjak, hanem gyönyörködjek Benne! Tanuljak meg Benne maradni, Benne elrejtett életet élni, egyre inkább „krisztusivá” válni. **Mert az az igazi áldás és segítség az emberek számára, ha az én életemen keresztül Ővele találkoznak.**”

Itthon is közeledik Jézus születésének ünnepe! Szeretnék megosztani néhány gondolatot, történetet Krisztina zambiai karácsonyaiból levelei alapján. Krisztina évek óta Zambiában tölti a karácsonyt, ahol ilyenkor

vagy esik az eső – mert az esős évszakban vagyunk –, vagy ragyogó napsütés van, zöldellő fákkal, nyíló virágokkal. Itt bajban lennének azok az emberek, akiknek a karácsony csupa szép, téli hangulatot jelent, hőséssé zúzmarás hideggel. A karácsony nem a szép, téli hangulat, még csak nem is a „szeretet ünnepe” vagy a „békesség ünnepe”, hanem Jézus születésének az ünnepe. „Minden évben karácsonyi műsort szervezek, évek óta a kisebb korosztályt is bevonom az előadásba. Minden nap próbálunk a karácsonyt megelőző héten, ami nem egyszerű, mivel a több órás felhőszakadások miatt azoknak a gyerekeknek, akik a Mungwi környékén található tanyákon vagy falvakban laknak, naponta 10 kilométert kellett gyalogolniuk a ragadós sárban. Ngululán, Mungwiban és Mulilóban adtuk elő a karácsonyi történetet. A klinikán ilyenkor kevés beteg van, de oda is bementünk, hogy a történettel, énekekkel karácsony örömét hirdessük. A gyerekek szépen szerepeltek, az én szívemben pedig ott volt a reménység, hogy Isten munkálkodik az emberi szívekben!”

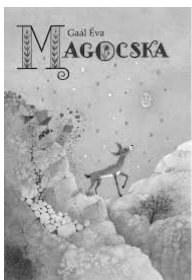
„Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek.” – „Natulumbe Lesa mumulu, pano calo mutende kubantu abo atemwa” / Lk. 2:11/

Amikor Szenteste együtt vagyunk és hálát adunk Istennek, jusson eszünkbe, hogy bemba nyelven is szól az Ige és a hálaadás! Imádkozzunk értük, velük!

Áldott karácsonyt!

Draskóczy Ildikó

Könyvajánló

Gyerekeknek ajánlható *Gaál Éva: Magocska c. könyvecskéje* (KIA, Bp.). A főszereplője pedig Zirke, a kis árva zerge, aki éppen barátot és otthont keres. Hogy ki lesz majd a barátja, hol lel otthonra, az ám egy igazi meglepetés! Majd Magocska is megjelenik, és általa megváltozik a világ – nem máshol, mint ... Kőszíven! Olvassátok csak el, hogyan és miért!

A tizenévesek bizonyára izgalommal veszik kézbe a *Titkoskönyvet* (Parakletos Könyvesház), a szerzője Miklya Luzsányi Mónika. Mindjárt el is gondolkodunk, vajon kinek milyen titkai lehetnek. Vagy csak mi véljük annak azokat? Ezt akkor érezhetjük át, ha – akár fejezetenként is – elolvassuk ezt a kis könyvet, felfedezve enne sokszor saját magunkat, környezetünket. Egy megható részlet: „– Na jó, késő van, most már megyek.

Jó éjszakát, kicsim! – nyomott egy pusztit az asszony nyakigláb kamasz lányának a homlokára. – Ne, anya... még ne... dumáljunk még egy kicsit! – Nem, most már tényleg megyek, nekem holnap akkor is korán kell felkelnem, ha vasárnap van. – De anya... – ölelte át a nyakát a lány –, még egy kérdés.... Életbe vágó. Tudod.... – Na jó, mondd – ült vissza az asszony az ágy szélére.”

A felnőtteknek (is) szól Henry Blackaby és Richard Blackaby: *Isten megtapasztalása napról napra* (KIA, Bp.). Egy könyv, melynek színes borítóján a négy évszak szimbóluma vonzza a tekintetünket sejtetvén, hogy tartalma az egész évre szól. Így is van, a szerzők minden napra elének hoznak egy-egy ígét, hozzá egy oldalnyi magyarázatot, gondolatokat, elmélkedéseket, figyelmeztetvén: minden nap velünk az Úr, magasztaljuk szeretetét! Ma, december másodikán, advent első vasárnapján ez olvasható: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” 2 Tim. 3, 16-17.

Áldott karácsonyt és örömteli, hasznos olvasást kíván

Szabó Borbála Eszter

Istentiszteleteink decemberben és január elején:

december 2., vasárnap	10.00 óra	Első advent, úrvacsorás istentisztelet – idei konfirmálók meghívásával
	17.00 óra	Városi adventi vásár a Laffert kúriában
december 9., vasárnap	10.00 óra	Második advent, istentisztelet – gyászoló családok meghívásával
december 16., vasárnap	10.00 óra	Harmadik advent, istentisztelet – fiatal házasok meghívásával
	16.00 óra	Gyerekkarácsony (Hunyadi, Baktay)
	18.00 óra	Gyerekkarácsony (Rákóczi, Kőrösi)
december 22., szombat	15.00 óra	Idősek karácsonya
december 23., vasárnap	15.00 óra	Negyedik advent, istentisztelet – keresztelős családok meghívásával
december 24., hétfő	16.00 óra	Szentesti áhitat
december 25., kedd	10.00 óra	Karácsony első napja, úrvacsorás istentisztelet
december 26., szerda	10.00 óra	Karácsony második napja, úrvacsorás istentisztelet
december 30., vasárnap	10.00 óra	Istentisztelet
december 31., hétfő	17.00 óra	Szilveszter napja, óévi istentisztelet
január 1., kedd	10.00 óra	Újév napja, istentisztelet

Az ünnep alkalmából az adventi időszakban az úri szent vacsorát idős, beteg testvéreink számára elvisszük otthonaikba. Kérjük testvéreinket, jelezzék lelkipásztorunknak igényüket személyesen vagy akár telefonon is.

A Dunaharaszti Református Egyházközség 2018-as anyakönyvi adatai december 2-án

Megkereszteltek

Árdánházi Noémi Anna
Bálint Sára Róza
Bodnár Imola Gréta
Bolla Boróka Eliza
Burján Boglárka
Demeter Boglárka
Kovács Péter
László Rebeka
Laukó Kornél Soma
Dr. Sarnyai Zsuzsanna
Somodi Péter
Strasser Emili
Strasser Hanna
Szabó Szofia Ilona
Szemerédi Andrea
Szőke Bertalan
Szőke Dániel
Tóth Zétény

Konfirmáltak

Dragschitz Tiborc
Erdődi Csenge
Farkas Dániel
Győri Fanni
Kemény Balázs
Kemény Eszter
Kolozsvári Lajos Tamás
Kubista Dorina Csilla

Kun Dávid

Lehel Réka

Nemes Zsófia

Pázmándi Levente

Rohály Simon

Dr. Sarnyai Zsuzsanna

Szemerédi Andrea

Tóth Ágoston

Házasságot kötöttek

Avila Antonio - Wolf Beáta
Dr. Gaál Gergely - Dr. Faragó Noémi
Gábor Krisztián - Kovács Andrea
Hadady Csaba - Pajor Adrienn
Lobog Gábor László - Puskás Anikó
Mertz Krisztián - Boros Réka Helga
Szacsko Szabolcs Alpár - Gráf Klaudia
Szeretics Tamás - Mészáros Diána
Szűcs László Zsolt - Szabó Andrea
Dr. Veres Ferenc - Dr. Szűcs Nikolett

Elhunytak

Baksi László Józsefné, sz. Gáspár Ágnes
Bánrévi Emil Ferenc
Birta Béla
Bogár László Mihály
Csengeri Gyula
Elek János
Földes Szilárd

Győri József

Juhász Sándorné, sz. Balogh Piroska

Kóródi Lászlóné, sz. Kovács Mária

Kótai Károly

Kovács Józsefné, sz. Szalkai Mária

Kovács Zoltán

Málnai Istvánné, sz. Tóth Erzsébet

Marsi István

Mikó Imréné, sz. Jóna Ilona Eszter

Moticska Szabolcs

Neue Vilmosné, sz. Somogyi Margit

Pauló Tiborné, sz. Bodog Eszter

Dr. Pikó Károly

Privigyei Lajos

Seléndy Szabolcs

Stamfel Lajosné, sz. Szilágyi Erzsébet

Szuna Ferencné, sz. Szatmári Julianna

Tatár István Imre

Tolnai Ferencné, sz. Nagy Erzsébet

Torgyik Pálné, sz. Komlós Katalin

Tóth Viola

Török Jánosné, sz. Jámber Róza

Török Rozália, sz. Nánási Rozália

Tyukodi Jolán

Vitus István